

<p>Když se bavíte s druhými lidmi (mimo naše environmentální kruhy), jakým jejich nejsilnějším emocím čelíte, když se bavíte o problémech/hrozbách týkajících se přírody, krajiny, životního prostředí nebo zvířat? Jaká konkrétní témata nejčastěji takové emoce mezi vámi vyvolávají? A můžete podrobně popsat, jaké emoce to jsou?</p>	<p>Prosím zamyslete se: V jakých druzích situací takové pocity nejčastěji přichází? Co bývá obvykle jejich spoutěčem/spouštěči? (čím přesněji spouštěč určíte, tím lépe).</p>	<p>Pokud takové pocity druhého člověka přijdou, co s nimi pak v tu chvíli děláte? Jak s nimi zacházíte?</p>	<p>A jak vám to vaše zacházení s takovými silnými pocity daří?</p>	<p>Máte něco, co byste druhým pro konfrontaci s takovými silnými pocity doporučili?</p>
<p>Většinou je to bezmoc a vztek. Také cítím neschopnost argumentovat moje postoje, jednak proto, že racionální uvažování není prioritou těch druhých, a také kvůli nedostatku znalosti, expertizy a autority. Nejcitlivějšími tématy pro mě jsou: vegetariánství, šetrná doprava, konzumerismus, klimatické uprchlíky, pokles biodiverzity, pozice žen ve společnosti. Vztekám se, protože mi mrzí, že za svým pohodlím lidé nevidí dopady na národy globálního jihu, mimolidské bytosti na Zemi a celkovou propojenost jejich chování a vlivu na svět. Vztekám se na to, že lidé mají informaci, ale nechtějí ji znát. Bezmoc, protože rozumím lidskou přírodu, tím pádem chápu, že ke změně chování dojde, když už bude dvakrát tak pozdě, protože už teď je pozdě.</p>	<p>Vždy k tomu dochází ve skupině lidí, kteří jsou mimo „envirackou bublinu“, tím pádem při navázání nových známostí, výletech s kamarády kamarádů. Většinou s muži, bohužel... Spouštěčem je vždy, když se jednomu ze zmíněných témat někdo směje, dělá z toho srandu. Také použití klíše vůči mně: že jsem žena, že nejím maso, ráda vařím apod.</p>	<p>Snažím se nevztekát, na chvíli schovám oči a dýchám. Snažím se také nenechávat to být, vždy aspoň zvednu ruku a ukážu, že se nesouhlasím, nebo že mi to nepříjde vtipný, aby se v tom prostředí vědělo o tom, že existuje jiný názor na to. Potom se ptám, proč ten člověk to tvrdí, a jestli to myslí vážně, a pokud má zájem a ptá se také, ráda popíšu moji pozici, aniž bych se snažila někoho přesvědčovat. Prostě oznamuji, že existuji já s jiným názorem.</p>	<p>Jak kdy, myslím si, že se s časem to zlepšuje. Občas jsem dost nepříjemná a rázná. Snažím se pochopit, v jakém světě funguje dotyčný člověk, a podle toho upravuji vlastní jednání. Snažím se nenechat jednat osobně, snažím se nepoužívat zájmena já a ty, spíš my.</p>	<p>Komunikace je klíčová. Doporučuji se pokusit najít body, ve kterých se souhlasíte (typu: Máme rádi přírodu) a na nich stavět diskuzi, než prohlubovat rozdíly.</p>
<p>Strach z budoucna, jak země bude vypadat. Jak se vyřeší problém s nakládáním s odpady, aby nás tu nezahltily, jak se bude dále vyvíjet problém s neustálým oteplováním země. Bude dostatek pitné vody pro všechny? Takže vlastně i pocit nejistoty bych řekla často. U nerovnoměrného užívání zdrojů v podobě jídla poměrně silné pocity bezmoci. Bezmoci, protože zatímco tady máme všeho dostatek, až přebytek, že si lidé jídla neváží a velmi se s ním plýtvá, jinde se ho nedostává tolik, kolik by bylo potřeba. Což je strašlivý paradox. Někde se vyhazuje a v takovém množství, zatímco jinde by ho potřebovali.</p>	<p>V létě. Když je velmi teplé počasí i několik dnů po sobě a s tím už pak přichází pocity únavy z přehřátí. U plýtvání s jídlem vždy, když k tomu jevu dochází. Např. v pohostinských zařízeních typu restaurace atd. A u odpadů vždycky když vidí projíždět popeláře s velkým vozem a myšlenkou, že už bude brzy beztak plný a kde ho vlastně pak vysypou.</p>	<p>Snažit se zamyslet, zda nejsem sám tvůrcem. Pokud je odpověď ano, učinit kroky k tomu, aby bylo svědomí čistší. Ale taky občas převládne možnost nemyslet tolik na to, protože je ta realita příliš zdrcující. Pak dochází i k přemýšlení, co by se dalo udělat, jaká opatření by bylo potřeba zavést, aby se problém vyřešil. Díky tomu pak občas dojde k dalšímu zjišťování informací o dané problematice kvůli lepšímu přehledu a orientaci v závažnosti.</p>	<p>No rozhodně je to těžké, takže vždycky ne. Hlavně kvůli tomu, že se jedná o problémy, které není možné vyřešit lusknutím prstu, proto jsou tak frustrující. Jsou to problémy, které vyžadují pevnou vůli a hlavně vytrvalost.</p>	<p>Udělat něco, čím naopak můžeme pomoci danému problému nebo třeba společnosti. Stačí maličkost třeba posbírat odpadky v lese, předat informace o problému dalším lidem, zasázat strom. Zkrátka cokoli v souladu s životním prostředím. Řekla bych, že je důležité začít vždy u sebe a tím pak inspirovat i své okolí. To pomůže k lepšímu pocitu.</p>